A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2017. július 7.* [i]

„Közös kül- és biztonságpolitika — Az ukrajnai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedések — A pénzeszközök befagyasztása — Olyan személyek, szervezetek és szervek jegyzéke, akikre, illetve amelyekre a pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztása alkalmazandó — A felperes nevének a jegyzéken való fenntartása — Indokolási kötelezettség — Védelemhez való jog — A tulajdonhoz való jog — Gazdasági tevékenység gyakorlásához való jog — Arányosság — Hatáskörrel való visszaélés — A megfelelő ügyintézés elve — Nyilvánvaló értékelési hiba”

A T-215/15. sz. ügyben,

Mykola Yanovych Azarov (lakóhelye: Kijev [Ukrajna], képviselik: G. Lansky és A. Egger ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: J.-P. Hix és F. Naert, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az EUMSZ 263. cikkre alapított, és az ukrajnai helyzetre tekintettel egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szembeni korlátozó intézkedések meghozataláról szóló 2014/119/KKBP határozat módosításáról szóló, 2015. március 5-i (KKBP) 2015/364 tanácsi határozatnak (HL 2015. L 62., 25. o.), valamint az ukrajnai helyzetre tekintettel egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szembeni korlátozó intézkedések meghozataláról szóló 208/2014/EU rendelet végrehajtásáról szóló, 2015. március 5-i (EU) 2015/357 tanácsi végrehajtási rendeletnek (HL 2015. L 62., 1. o.) az abban a részben való megsemmisítése iránti kérelme tárgyában, amelyben e jogi aktusok a felperes nevét a szóban forgó korlátozó intézkedések által érintett személyek jegyzékén fenntartják,

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: G. Berardis elnök (előadó), D. Spielmann és Csehi Z. bírák,

hivatalvezető: S. Bukšek Tomac tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2016. december 15-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes, Mykola Yanovych Azarov 2010. március 11. és 2014. január 28. között Ukrajna miniszterelnöke volt.

2 A jelen ügy a Kijevben (Ukrajna), a Függetlenség terén 2014 februárjában lezajlott tüntetések megtorlását követő ukrajnai helyzetre tekintettel elfogadott korlátozó intézkedésekre vonatkozó ügyek keretébe illeszkedik.

3 2014. március 5-én az Európai Unió Tanácsa elfogadta az ukrajnai helyzetre tekintettel egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szembeni korlátozó intézkedések meghozataláról szóló 2014/119/KKBP határozatot (HL 2014. L 66., 26. o.; helyesbítés: HL 2014. L 70., 35. o.). A Tanács ugyanaznap elfogadta az ukrajnai helyzetre tekintettel egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szembeni korlátozó intézkedések meghozataláról szóló 208/2014/EU rendeletet (HL 2014. L 66., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 70., 36. o.) (a továbbiakban együttesen: 2014. márciusi jogi aktusok).

4 A 2014/119 határozat 1. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Be kell fagyasztani a mellékletben felsorolt, Ukrajnában az ukrajnai állami vagyon hűtlen kezeléséért felelősként azonosított személyekhez és az emberi jogok megsértéséért felelős személyekhez, valamint a velük kapcsolatban álló természetes vagy jogi személyekhez, szervezetekhez vagy szervekhez tartozó, a tulajdonukat képező, általuk birtokolt vagy ellenőrzött valamennyi pénzeszközt és gazdasági erőforrást.

(2) A mellékletben felsorolt természetes vagy jogi személyek, szervezetek és szervek rendelkezésére vagy javára – sem közvetlenül, sem közvetve – nem bocsátható pénzeszköz vagy gazdasági erőforrás”.

5 A pénzeszközök ezen befagyasztásának részletes szabályait ugyanezen cikk következő bekezdései határozzák meg.

6 A 208/2014 rendelet a 2014/119 határozatnak megfelelően pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedések elfogadását rendeli el, és e befagyasztás részletes szabályait az említett határozatban szereplővel lényegében azonos módon határozza meg.

7 A 2014. márciusi jog aktusok által érintett személyek nevei a 2014/119 határozat mellékletében és a 208/2014 rendelet I. mellékletében (a továbbiakban: jegyzék) szereplő, azonos jegyzékeken jelennek meg, többek között a jegyzékbe vételük indokával együtt.

8 A felperes nevét a „2014 januárjáig Ukrajna miniszterelnöke” azonosító információkkal, valamint a következő indokolással vették fel a jegyzékbe:

„Ukrajnában ukrán közpénzek sikkasztásával és Ukrajnából való illegális kivitelével összefüggő bűncselekményekben való részvételre vonatkozó nyomozás alatt álló személy [helyesen: állami pénzeszközök hűtlen kezelésével és az Ukrajnából való jogellenes kivitelükkel összefüggő bűncselekményekben való részvétel miatt Ukrajnában nyomozás alatt álló személy].”

9 2014. március 6-án a Tanács az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzétette a 2014/119 határozatban és a 208/2014 rendeletben előírt korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek részére szóló értesítést (HL 2014. C 66., 1. o.). Ezen értesítés szerint „[a]z érintett személyek a Tanácsnál kérvényezhetik annak a határozatnak a felülvizsgálatát, amellyel felkerültek a […] jegyzékre. A kérvényt az igazoló dokumentumokkal együtt […] kell [el]küldeni”.

10 2014. május 12-én a felperes keresetet indított, melynek tárgyát a 2014/119 határozat és a 208/2014 rendelet megsemmisítése iránti kérelem képezte. A keresetet a Törvényszék Hivatala T-331/14. számon vette nyilvántartásba.

11 2015. január 29-én a Tanács elfogadta a 2014/119 határozat módosításáról szóló (KKBP) 2015/143 határozatot (HL 2015. L 24., 16. o.) és a 208/2014 rendelet módosításáról szóló (EU) 2015/138 tanácsi rendeletet (HL 2015. L 24., 1. o.; a továbbiakban együttesen: 2015. januári jogi aktusok).

12 A 2015/143 határozat 2015. január 31-től pontosította a pénzeszközök befagyasztásával érintett személyek megjelölésére vonatkozó kritériumokat. Konkrétan a 2014/119 határozat 1. cikke (1) bekezdésének helyébe a következő szöveg lépett:

„(1) Be kell fagyasztani a mellékletben felsorolt, az ukrajnai állami vagyon hűtlen kezeléséért felelősként azonosított személyekhez és az emberi jogok Ukrajnában történő megsértéséért felelős személyekhez, valamint a velük kapcsolatban álló természetes vagy jogi személyekhez, szervezetekhez vagy szervekhez tartozó, a tulajdonukat képező, általuk birtokolt vagy ellenőrzött valamennyi pénzeszközt és gazdasági erőforrást.

E határozat alkalmazásában az ukrajnai állami vagyon hűtlen kezeléséért felelősként azonosított személyek az ukrán hatóságok által az alábbiak végett folytatott nyomozás alatt álló személyek:

a) a közkiadásokra felhasznált ukrajnai állami vagyon vagy egyéb eszközök [helyesen: pénzeszközök] hűtlen kezelése, vagy ebben való bűnrészesség;

b) a közhivatalt ellátó személy által elkövetett hivatallal való visszaélés, melynek célja, hogy saját részre vagy egy harmadik fél számára jogosulatlan előnyt szerezzen, ezáltal kárt okozva a közkiadásokra felhasznált ukrajnai állami vagyonban vagy egyéb eszközökben [helyesen: pénzeszközökben], illetve az ebben való bűnrészesség.”

13 A 2015/138 rendelet a 2015/143 határozatnak megfelelően módosította a 208/2014 rendeletet.

14 2015. február 2-i levelében a Tanács tájékoztatta a felperest azon szándékáról, hogy a korlátozó intézkedéseket vele szemben fenn kívánja tartani, és közölte vele a 2014. október 10-i[1] [*bizalmas*] levelet (a továbbiakban: 2014. október 10-i levél), valamint tájékoztatta az észrevételek előterjesztésére vonatkozó lehetőségéről. 2015. február 18-i levelében a felperes benyújtotta észrevételeit.

15 2015. március 5-én a Tanács elfogadta a 2014/119 határozat módosításáról szóló (KKBP) 2015/364 határozatot (HL 2015. L 62., 25. o.) és a 208/2014 rendelet végrehajtásáról szóló (EU) 2015/357 végrehajtási rendeletet (HL 2015. L 62., 1. o.; a továbbiakban együttesen: megtámadott jogi aktusok).

16 A 2015/364 határozat úgy módosította a 2014/119 határozat 5. cikkét, hogy – a felperes esetében 2016. március 6-ig – meghosszabbította a korlátozó intézkedéseket. Következésképpen a jegyzék a megtámadott jogi aktusoknak megfelelően módosult.

17 E módosításokat követően a felperes nevét a „2014 januárjáig Ukrajna miniszterelnöke” azonosító információkkal, valamint a következő új indokolással tartották fenn a jegyzéken:

„Az ukrán hatóságok büntetőeljárást folytatnak ellene állami vagyon vagy egyéb eszközök [helyesen: pénzeszközök] hűtlen kezelése miatt.”

1 — Kitakart bizalmas adatok.

18 A Tanács a 2015. március 6-i levélben tájékoztatta a felperest arról, hogy fenntartja vele szemben a korlátozó intézkedéseket.

A kereset előterjesztését követő tények

19 A Törvényszék a 2016. január 28-i Azarov kontra Tanács ítéletében (T-331/14, EU:T:2016:49) megsemmisítette a 2014/119 határozatot és a 208/2014 rendeletet a felperesre vonatkozó részükben.

20 2016. március 4-én a Tanács elfogadta a 2014/119 határozat módosításáról szóló (KKBP) 2016/318 határozatot (HL 2016. L 60., 76. o.), és a 208/2014 rendelet végrehajtásáról szóló (EU) 2016/311 végrehajtási rendeletet (HL 2016. L 60., 1. o.). E jogi aktusok – többek között a felperes vonatkozásában – 2017. március 6-ig meghosszabbítják a korlátozó intézkedéseket.

21 A 2016/318 határozattal és a 2016/311 végrehajtási rendelettel szemben a felperes 2016. április 27-én új keresetet terjesztett a Törvényszék elé (T-190/16. sz. ügy, Azarov kontra Tanács).

Az eljárás és a felek kérelmei

22 A Törvényszék Hivatalához 2015. április 29-én benyújtott keresetlevéllel a felperes előterjesztette a jelen keresetet. A felperes a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzatának 76a. cikke alapján gyorsított eljárásban történő határozathozatal iránti kérelmet is benyújtott.

23 2015. május 28-i határozatával a Törvényszék (kilencedik tanács) elutasította a gyorsított eljárás iránti kérelmet.

24 A Tanács 2015. július 7-én benyújtotta az ellenkérelmet. 2015. július 8-án a Törvényszék eljárási szabályzat 66. cikkének megfelelően a Tanács indokolással ellátott kérelmet is előterjesztett annak elérése érdekében, hogy az ellenkérelemhez mellékelt bizonyos dokumentumok tartalmát ne idézzék ezen ügy azon irataiban, amelyek a nyilvánosság számára hozzáférhetők. A felperes közölte a bizalmas kezelés iránti kérelemre vonatkozó kifogásait.

25 A felperes a választ 2015. augusztus 27-én, a Tanács a viszonválaszt pedig 2015. október 12-én nyújtotta be.

26 A Tanács 2015. október 14-én az eljárási szabályzat 66. cikkének megfelelően indokolással ellátott kérelmet terjesztett elő annak elérése érdekében, hogy a keresetlevél egyik mellékletének és a viszonválasz egyik mellékletének a tartalmát ne idézzék ezen ügy azon irataiban, amelyek a nyilvánosság számára hozzáférhetők.

27 Mivel a Törvényszék tanácsainak összetétele megváltozott, az előadó bírót a hatodik tanácshoz osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanács elé utalták.

28 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (hatodik tanács) az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról határozott.

29 A Törvényszék a 2016. december 15-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli érvelését és a Törvényszék kérdéseire adott válaszaikat.

30 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott jogi aktusokat a felperesre vonatkozó részükben;

– rendeljen el meghatározott pervezető intézkedéseket;

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

31 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el keresetet;

– másodlagosan állapítsa meg, hogy a 2015/364 határozat joghatásai a 2015/357 végrehajtási rendelet részleges megsemmisítésének a hatálybalépéséig fennmaradnak;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

32 A felperes a keresetének alátámasztása érdekében öt jogalapra hivatkozik, amelyeket először is az indokolási kötelezettség megsértésére, másodszor az alapvető jogok megsértésére, harmadszor hatáskörrel való visszaélésre, negyedszer a megfelelő ügyintézés elvének a megsértésére, és ötödször nyilvánvaló értékelési hibára alapít.

Az első, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról

33 A felperes álláspontja szerint a Tanács azon döntése, amely szerint a felperes nevét a jegyzéken fenn kell tartani, nem rendelkezik indokolással. Konkrétan azok a kijelentések, amelyek az „indokolásra” vonatkoznak, nem fejtik ki sem a konkrét és sajátos indokokat, sem pedig azokat a jogi és ténybeli elemeket, amelyek a megtámadott jogi aktusok elfogadásához vezettek, és következésképpen nem felelnek meg az ítélkezési gyakorlatban az indokoláshoz és a védelemhez való jog tiszteletben tartásához kapcsolódóan megfogalmazott követelményeknek. Ezenfelül az, hogy a Tanács nem közölte az említett indokokat sem a korlátozó intézkedések elfogadásával egyidejűleg, sem az ezen elfogadást követő lehető legrövidebb időn belül, az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkének a megsértésének minősül.

34 A felperes továbbá azzal érvel, hogy a megtámadott jogi aktusok indokai, melyek szerint „büntetőeljárást folytatnak ellene”, nem helytállóak, mivel az ellene folytatott büntetőeljárás csupán kezdeti szakaszában van. Ezenfelül a pénzeszközök hűtlen kezelésével kapcsolatban a felperessel szemben felhozott kifogások nem megalapozottak. A Tanács által alapul vett dokumentumból ugyanis nem tűnt ki az, hogy az abban ismertetett tényállás pénzeszközök hűtlen kezelésének minősül.

35 A felperes a válaszban ezenfelül azt kifogásolja, hogy a Tanács csupán megismételte az ukrán hatóságoktól származó dokumentumokban foglaltakat, és nem végzett önálló értékelést.

36 A Tanács vitatja a felperes érveit.

37 Az EUMSZ 296. cikk második bekezdése szerint „[a] jogi aktusoknak indokolást kell tartalmazniuk […]”.

38 Az EUSZ 6. cikkének (1) bekezdése értelmében a Szerződésekkel azonos jogi kötőerővel rendelkező Charta 41. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében a megfelelő ügyintézés magában foglalja többek között „az igazgatási szervek azon kötelezettségét, hogy döntéseiket indokolják”.

39 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 296. cikkben és a Charta 41. cikke (2) bekezdésének c) pontjában előírt indokolásnak a megtámadott jogi aktus jellegéhez és elfogadási körülményeihez kell igazodnia. A jogi aktust kibocsátó intézmény érvelésének olyan világosan és félreérthetetlenül kell belőle kitűnnie, hogy lehetővé tegye az érintett számára a meghozott intézkedés indokainak megismerését és az illetékes bíróság számára a felülvizsgálat elvégzését. Az indokolási kötelezettséget az eset körülményeire tekintettel kell vizsgálni (lásd: 2016. április 14-i Ben Ali kontra Tanács ítélet, T-200/14, nem tették közzé, EU:T:2016:216, 94. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 Nem követelmény, hogy az indokolás az összes releváns ténybeli és jogi elemet tartalmazza, mivel azt, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikkben és a Charta 41. cikke (2) bekezdésének c) pontjában foglalt követelményeknek, nemcsak szövegére, hanem kontextusára, valamint az adott tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére is figyelemmel kell vizsgálni. Így egyfelől valamely sérelmet okozó jogi aktus akkor kellően indokolt, ha az érintett előtt ismert olyan összefüggésben került sor az elfogadására, amely lehetővé teszi a vele szemben hozott intézkedés terjedelmének megértését. Másfelől az ilyen jogi aktus indokolása pontossága mértékének arányosnak kell lennie a tényleges lehetőségekkel, és azon technikai feltételekkel vagy határidővel, amelyek között, illetve amelyen belül meg kell hozni (lásd: 2016. április 14-i Ben Ali kontra Tanács ítélet, T-200/14, nem tették közzé, EU:T:2016:216, 95. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 Különösen egy pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedés indokolása nem állhat főszabály szerint csupán általános és sztereotípiákon alapuló megfogalmazásból. A fenti 40. pontban kifejtett korlátok mellett egy ilyen intézkedésnek éppen ellenkezőleg azon különös és konkrét okokat kell megjelölnie, amelyek miatt a Tanács úgy véli, hogy a releváns szabályozás alkalmazandó az érdekeltre nézve (lásd: 2016. április 14-i Ben Ali kontra Tanács ítélet, T-200/14, nem tették közzé, EU:T:2016:216, 96. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a jogi aktus indokolására vonatkozó kötelezettség olyan lényeges formai követelménynek minősül, amelyet külön kell választani az indokolás megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik. Valamely jogi aktus indokolása ugyanis azon indokok formális kifejezéséből áll, amelyeken e jogi aktus alapszik. Ha ezen indokok hibában szenvednek, az az említett jogi aktus érdemi jogszerűségét érintheti, de annak indokolását nem, amely utóbbi megfelelő lehet annak ellenére, hogy hibás indokokat fejt ki (lásd: 2001. március 22-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-17/99, EU:C:2001:178, 35. pont; 2012. november 15-i Tanács kontra Bamba ítélet, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 60. és 61. pont).

43 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes nevének a jegyzékre való felvételét érintő, és az e névnek a jegyzéken való, a megtámadott jogi aktusok általi fenntartása során módosított indok (lásd a fenti 17. pontot) sajátos és konkrét, valamint leírja azokat az információkat, amelyek az említett jegyzéken való fenntartás alapját képezik, nevezetesen azt a körülményt, amely szerint a felperes ellen az ukrán hatóságok büntetőeljárást folytatnak állami vagyon vagy egyéb eszközök hűtlen kezelése miatt.

44 Ezenfelül a korlátozó intézkedéseknek a felperessel szembeni fenntartására előtte ismert kontextusban került sor, a felperes a Tanáccsal folytatott levélváltásokból tudomást szerzett a 2014. október 10-i levélről, amelyre a Tanács az említett intézkedések vele szembeni fenntartását alapozta (lásd ebben az értelemben: 2012. november 15-i Tanács kontra Bamba ítélet, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 53. és 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. szeptember 6-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, T-35/10 és T-7/11, EU:T:2013:397, 88. pont). E levél közli a következőket: [*bizalmas*]. Ezenfelül az említett kontextus magában foglalja a 2016. január 28-i Azarov kontra Tanács ítélet (T-331/14, EU:T:2016:49) alapjául szolgáló ügy keretében a felperes és a Tanács között lefolytatott levélváltást is.

45 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a megtámadott jogi aktusok a jogilag megkövetelt módon ismertetik azokat a jogi és ténybeli elemeket, amelyekre ezek jogi aktusokat alapítja.

46 E következtetést nem tudják megkérdőjelezni a felperes érvei.

47 Először is ami másfelől a jegyzékbevételi indok állítólagosan sztereotip jellegét illeti, meg kell állapítani, hogy bár az ezen indokban szereplő megfontolások megegyeznek azokkal, amelyek alapján a jegyzéken szereplő más természetes személyekkel szemben korlátozó intézkedéseket rendeltek el, a felperes konkrét helyzetének leírására irányulnak, aki ellen – ugyanazon a címen, mint más személyek esetében is – a Tanács szerint az ukrajnai állami pénzeszközök hűtlen kezelésére vonatkozó nyomozásokkal kapcsolatos bírósági eljárások folynak (lásd ebben az értelemben: 2014. február 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-256/11, EU:T:2014:93, 115. pont).

48 Másodszor a megtámadott jogi aktusokban szereplő indokolás és a 2014. márciusi jogi aktusokban szereplő indokolás közötti eltérést érintően meg kell állapítani, hogy amint azt a Tanács hangsúlyozza, mivel a megtámadott jogi aktusok indokolása elégséges, az a körülmény, hogy más jogi aktusok kismértékben eltérő indokolást tartalmaznak, nem képezheti a megtámadott jogi aktusok jogellenességének az indokát.

49 Harmadszor, a felperes azon állítását illetően, amely szerint a megtámadott jogi aktusokban foglalt indokolás eltér a 2014. október 10-i levélben szereplő elemektől, meg kell állapítani, hogy e levél a [*bizalmas*] hivatkozik. Az, hogy e levél a [*bizalmas*] is hivatkozik, irreleváns az indokolási kötelezettség állítólagos megsértése szempontjából.

50 Végezetül a felperesnek az indokolás hitelességével kapcsolatos érveit illetően meg kell állapítani, hogy azok az indokolás megalapozottságával függnek össze, így azok a fenti 42. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az alábbi ötödik jogalap keretében kerülnek vizsgálatra.

51 A fenti megfontolások alapján az első jogalapot el kell utasítani.

A második, az alapvető jogok megsértésére alapított jogalapról

52 Ez a jogalap négy részre oszlik, melyek a tulajdonhoz való megsértésén, a gazdasági tevékenység gyakorlásához való jog megsértésén, a szóban forgó korlátozó intézkedések aránytalan jellegén, illetve a védelemhez való jog megsértésén alapulnak.

53 Először a negyedik, a védelemhez való jog megsértésére alapított jogalapot célszerű megvizsgálni, majd egymást követően a tulajdonhoz való jog megsértésére, a gazdasági tevékenység gyakorlásához való jog megsértésére, és a szóban forgó korlátozó intézkedések aránytalan jellegére alapított jogalapot.

A negyedik, a védelemhez való jog megsértésére alapított részről

54 A felperes lényegében azt kifogásolja a Tanáccsal szemben, hogy az megsértette a védelemhez való jogát, mivel olyan információkat közölt vele, amelyek nem voltak kellőképpen pontosak ahhoz, hogy a felperes a terhére rótt információkra vonatkozó álláspontját hasznos módon ismertethesse. Konkrétabban a 2014. október 10-i levél homályos és általános megállapításokat tartalmazott, és nem felelt meg a hatékony bírói jogvédelem követelményeinek. Ezenfelül a Tanács nem vette figyelembe a felperes annak bizonyítására irányuló megfontolásait, hogy nem követhette el a terhére rótt jogsértéseket. A Tanács továbbá nem vette figyelembe az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én aláírt egyezménynek (kihirdette az 1993. évi XXXI. tv., a továbbiakban: EJEE) az ukrán hatóságok által elkövetett számos megsértését sem.

55 A Tanács vitatja a felperes érveit.

56 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a védelemhez való jognak a korlátozó intézkedések elfogadását megelőző eljárás során történő tiszteletben tartásához való alapvető jogot kifejezetten rögzíti a Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja (lásd ebben az értelemben: 2011. december 21-i Franciaország kontra People's Mojahedin Organization of Iran ítélet, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 66. pont).

57 A pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozat esetén, amellyel a listán már szereplő személy vagy szervezet nevét továbbra is fenntartják a listán, az ilyen határozat elfogadását főszabály szerint meg kell előznie a terhelő bizonyítékok közlésének, valamint az érintett személy vagy szervezet számára biztosított azon lehetőségnek, hogy meghallgassák (2011. december 21-i Franciaország kontra People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 62. pont).

58 Az előzetes meghallgatáshoz való ezen jogot tiszteletben kell tartani, amikor a Tanács új bizonyítékokat vett figyelembe a szóban forgó listán történő fenntartás hatálya alatt álló, a korlátozó intézkedéssel érintett személlyel szemben (2015. június 18-i Ipatau kontra Tanács ítélet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 26. pont; 2013. szeptember 13-i Makhlouf kontra Tanács ítélet, T-383/11, EU:T:2013:431, 43. pont).

59 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy a 2014/119 határozat 2. cikkének (2) és (3) bekezdése, valamint a 208/2014 rendelet 14. cikkének (2) és (3) bekezdése előírja, hogy a Tanács közölje a határozatát – beleértve a jegyzékbe vétel okait – az érintett természetes vagy jogi személlyel, szervezettel vagy szervvel – amennyiben a cím ismert, közvetlenül, egyéb esetben pedig értesítés közzététele útján –, lehetővé téve, hogy az érintett észrevételeket nyújtson be. Amennyiben észrevételt tesznek vagy új érdemi bizonyítékot nyújtanak be, a Tanács felülvizsgálja a határozatát, és erről értesíti az érintett természetes vagy jogi személyt, szervezetet vagy szervet. Ezenfelül az említett határozat 5. cikkének harmadik bekezdése szerint azt folyamatosan felül kell vizsgálni, és a 208/2014 rendelet 14. cikkének (4) bekezdése szerint a jegyzéket rendszeresen és legalább tizenkét havonta felül kell vizsgálni. A megtámadott jogi aktusok ezeken az első jogi aktusokon, azaz, a 2014. márciusi jogi aktusokon alapulnak, és azok a jegyzéknek a Tanács általi említett felülvizsgálatát követően meghosszabbítják a pénzeszközök befagyasztását.

60 E tekintetben a fenti 58. pontban ismertetett, és az ítélkezési gyakorlatban alkalmazott elvre vonatkozóan meg kell állapítani, hogy a Tanács, amikor a felperes nevét a jegyzéken fenntartotta, új bizonyítékokat vett figyelembe, amelyeket nem közöltek a felperessel a nevének a jegyzékbe történő eredeti felvételét követően.

61 Egyrészt ugyanis a megtámadott jogi aktusok indokolása nem azonos a felperes nevének a jegyzékbe történő első felvételére vonatkozó indokolással (lásd a fenti 7. és 16. pontot). Másrészt a Tanács új bizonyítékokat vesz alapul, nevezetesen a 2014. október 10-i levelet.

62 Következésképpen a Tanács köteles volt arra, hogy az említett jogi aktusok elfogadása előtt a felperest meghallgassa.

63 Az ügy irataiból kitűnik, hogy a Tanács a 2015. február 2-i levelében azt követően, hogy felhívta a felperes figyelmét arra, hogy a megjelölésre vonatkozó kritériumokat a 2015. januári jogi aktusok módosították (lásd a fenti 12. és 13. pontot), e levélhez csatoltan, és a felperesnek a tudomására hozott érveit érintő vizsgálatot követően tájékoztatta ezen utóbbit, hogy fenn kívánja tartani vele szemben a korlátozó intézkedéseket. A Tanács tehát a 2015. február 2-i levélhez csatolt, 2014. október 10-i levélre hivatkozott, mint olyan bizonyítékra, amely igazolja a felperes nevének a jegyzékbe történő felvételét, és végezetül biztosította a számára a lehetőséget arra, hogy észrevételeket tegyen. A felperes a 2015. február 18-i levélben valóban írt a Tanácsnak, és előterjesztette azokat a kiegészítő bizonyítékokat, amelyek a neve jegyzékbe vételének a felülvizsgálatát alátámasztják.

64 Ezenfelül a Tanács a megtámadott jogi aktusok elfogadása után közvetlenül, a 2015. március 6-i levélben válaszolt a felperes által a 2015. február 18-i levélben megfogalmazott észrevételekre, és elutasította azokat. A Tanács ezen túlmenően továbbította a számára a megtámadott jogi aktusokat, és

biztosította a számára a lehetőséget, hogy további észrevételeket tegyen. A 2015. március 27-i levélben a Tanács ezeken túlmenően helyt adott a felperes által a 2015. március 9-i levélben előterjesztett, arra vonatkozó kérelemnek, hogy a Tanács bizonyos dokumentumaihoz hozzáférjen.

65 E körülményekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Tanács megfelelt az arra vonatkozó kötelezettségének, amely a felperes védelemhez való jogának a megtámadott jogi aktusok elfogadásához vezető eljárás során történő tiszteletben tartására vonatkozik. Meg kell ugyanis állapítani, hogy a felperes hozzáfért azokhoz az információkhoz és bizonyítékokhoz, amelyek a korlátozó intézkedéseknek a vele szemben történő fenntartását indokolták, és időben észrevételeket tehetett, valamint megindíthatta a jelen keresetet oly módon, hogy az iratok releváns elemeire hivatkozhatott a védelme érdekében.

66 E megállapítást nem vonhatják kétségbe a felperes által felhozott egyéb érvek sem.

67 Először is meg kell állapítani, hogy amint azt a Tanács észrevételezi, a felperesnek a vele közölt információk homályos és nem kellőképpen pontos jellegére vonatkozó állításai inkább az indokolási kötelezettségnek a Tanács általi állítólagos megsértésére vonatkoznak. E tekintetben tehát a fenti első jogalap értékelése keretében kifejtett megfontolásokra kell hivatkozni.

68 Másodszor a felperesnek a védelemhez való jogának az ukrán hatóságok általi állítólagos megsértésére vonatkozó érvei tekintetében a Tanáccsal egyetértve meg kell jegyezni, hogy a felperes annak érdekében, hogy a védelemhez való jogának az azon eljárás keretében történő megsértését kifogásolja, amely a Tanácsot a szóban forgó korlátozó intézkedések meghosszabbítására vezette, nem hivatkozhat az említett jog olyan megsértésére, vagy más olyan szabálytalanságokra, amelyek az Ukrajnában folyamatban lévő eljárások keretében merültek fel, mivel a védelemhez való jog megsértése csupán e jognak az Európai Unió intézményei általi megsértésére vonatkozhat. Ezenfelül konkrétabban az iratokhoz való hozzáférés állítólagos jogellenessége tekintetében, amelyet 2015. március 5-én Kijevben a Pecserszki körzet elsőfokú bíróságának a határozata állapított meg, elegendő rámutatni arra, hogy e bírósági határozatot ugyanabban az időpontban fogadták el, mint a megtámadott jogi aktusokat, és emiatt az nem lehet hatással e jogi aktusok jogszerűségére.

69 Harmadszor az arra alapított érvet illetően, hogy a Tanács beérte a [*bizalmas*] kapott információkkal, és nem kért kiegészítő információkat a felperes által benyújtott információkra tekintettel, meg kell állapítani, hogy az ilyen érv nem jelenti azt, hogy a felperesnek nem volt lehetősége arra, hogy az álláspontját ismertesse, és ezért az nem alapozhatja meg a felperes védelemhez való jogának a megsértését.

70 Ezenfelül mivel ezt az érvet úgy kell értelmezni, hogy az lényegében a Tanács által elkövetett nyilvánvaló értékelési hibára hivatkozik azon bizonyítékok vonatkozásában, amelyek a rendelkezésére álltak, ezt az érvet az alábbi ötödik jogalap keretében kell vizsgálni.

71 A fenti megállapításokat figyelembe véve a második jogalap negyedik részét el kell utasítani.

Az első, az arányosság elvének megsértésére alapított részről

72 A felperes álláspontja szerint a megtámadott jogi aktusok sértik a tulajdonhoz való jogát, melyet a Charta 17. cikkének (1) bekezdése biztosít. Álláspontja szerint a pénzeszközök befagyasztása, amelyet vele szemben előírtak, *de facto* kisajátításnak minősül, ami egyébként az Emberi Jogok Európai Bíróságának az ítélkezési gyakorlatából is kitűnik. A megtámadott jogi aktusok által előírt korlátozások, melyek puszta állításokon alapulnak, az uniós jog által előírt eljárásjogi garanciák nélkül kerültek elfogadásra. A felperes álláspontja szerint a Tanács nem bizonyította, hogy a megtámadott jogi aktusok elfogadásának időpontjában már eljárás volt ellene folyamatban a jegyzékbe való felvétel

indokolásában említett tények miatt. A felperes tulajdonhoz való jogának a korlátozása ezért nem tekinthető a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében „törvény által” előírtnak. Ezenfelül a Tanács nem bizonyította az alapvető jogok megsértésének az igazolását lehetővé tevő feltételek fennállását.

73 A Tanács vitatja a felperes érveit.

74 A Charta 17. cikke (1) bekezdésének értelmében:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen, és azt örökül hagyja. Tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből, a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel, valamint az ezáltal elszenvedett veszteségekért kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás mellett történik. A tulajdon használatát, az általános érdek által szükségessé tett mértékben, törvénnyel lehet szabályozni.”

75 A Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében egyrészt a Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható, és másrészt az arányosság elvére figyelemmel korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja.

76 Az ítélkezési gyakorlat szerint a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedés vitathatatlanul a tulajdonhoz való jog gyakorlásának korlátozását tartalmazza (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 3-i Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-402/05 P és C-415/05 P, EU:C:2008:461, 358. pont).

77 A jelen esetben igaz, hogy a felperes tulajdonhoz való jogát korlátozták, mivel többek között nem rendelkezhet az Unió területén található pénzeszközeiről, kivéve különleges engedélyek alapján, és mivel semmilyen pénzeszköz és gazdasági forrás nem bocsátható – sem közvetlenül, sem közvetetten – a rendelkezésére. Mivel a megtámadott jogi aktusok 2016. március 6-ig meghosszabbítják a felperes pénzeszközeinek a befagyasztását, azok szükségszerűen korlátozták a felperes tulajdonhoz való jogának a gyakorlását az említett időpontig.

78 A tulajdonhoz való, a Charta 17. cikkének (1) bekezdésében védett jog azonban nem abszolút jog, következésképpen a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek mellett korlátozható (lásd: 2014. február 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-256/11, EU:T:2014:93, 195. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

79 Márpedig amint az a Charta 52. cikkének az említett (1) bekezdéséből kitűnik, e jog gyakorlásának a korlátozása tekintetében három feltételnek kell megfelelni ahhoz, hogy az az uniós joggal összeegyeztethető legyen.

80 Először is a korlátozásnak „törvény által” előírtnak kell lennie. Más szavakkal az intézkedésnek jogalappal kell rendelkeznie. Másodszor a korlátozásnak az Unió által ilyenként elismert általános érdekű célkitűzést kell szolgálnia. E célkitűzések között szerepelnek többek között a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) keretében követett, és az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésében előírt célkitűzések. Harmadszor a korlátozás nem lehet túlzott. Egyrészt az elérni kívánt célhoz szükségesnek és azzal arányosnak kell lennie. Másrészt a szóban forgó jog vagy szabadság „lényeges tartalma”, azaz lényege nem sérülhet (lásd: 2014. február 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-256/11, EU:T:2014:93, 197–200. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

81 A jelen ügyben e három feltétel közül mindegyik teljesül.

82 Először is a korlátozás „törvény által” előírt, hiszen a felperes nevének a jegyzéken való fenntartása megfelel a 2015/143 határozattal módosított 2014/119 határozat 1. cikkének (1) bekezdésében eredetileg előírt kritériumnak, melyet a megtámadott jogi aktusokat nem módosítottak, és amely kritérium az érintett személy ellen állami pénzeszközök hűtlen kezelése miatt megindított büntetőeljárás fennállására hivatkozik.

83 Másodszor meg kell állapítani, hogy a megtámadott jogi aktusok – amint az a 2014/119 határozat (2) preambulumbekezdéséből kitűnik – megfelelnek az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének b) pontjában előírt azon célnak, mely szerint a szóban forgó korlátozó intézkedéseknek az ukrajnai jogállamiság megerősítését és támogatását kell szolgálniuk. Ezáltal e jogi aktusok az ukrán hatóságoknak nyújtott támogatásra vonatkozó politika keretébe illeszkednek, amelynek célja Ukrajna politikai és gazdasági stabilitásának előmozdítása, és különösen segítség nyújtása ezen ország hatóságai számára az állami pénzeszközök hűtlen kezelése elleni küzdelemben.

84 Harmadszor, a felperes tulajdonhoz való jogába való beavatkozás arányosságát érintően emlékeztetni kell arra, hogy az arányosság elve – az uniós jog alapelveként – megköveteli, hogy az uniós intézmények jogi aktusai ne lépjék túl azt a mértéket, amely alkalmas és szükséges a szóban forgó szabályozás által elérni kívánt célok megvalósításához. Így amennyiben több alkalmas intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, az okozott hátrányok pedig a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: 2015. március 5-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, 205. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

85 Márpedig az ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a korlátozó intézkedések által okozott hátrányok a követett célkitűzésekhez képest nem túlzottak, figyelembe véve egyfelől azt, hogy ezen intézkedések jellegüknél fogva ideiglenesek és visszafordíthatóak, és ezért nem sértik a tulajdonhoz való jog „lényeges tartalmát”, másfelől pedig azt, hogy az alapvető kiadások, bírósági költségek vagy pedig az érintett személyek rendkívüli kiadásainak fedezése érdekében azoktól el lehet térni (lásd ebben az értelemben: 2014. február 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T 256/11, EU:T:2014:93, 209. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

86 Ezenfelül egyrészt a szóban forgó korlátozó intézkedések hatékony módon hozzájárulnak az állami pénzeszközök Ukrajnában elkövetett hűtlen kezelése megállapításának az elősegítéséhez azonfelül, hogy annak helyreállítását megkönnyítik, másrészt a felperes nem hivatkozik olyan érvre, amely bizonyítaná, hogy az említett intézkedések nem alkalmasak, vagy léteznek más, kevésbé korlátozó intézkedések az érintett célok elérésére.

87 Következésképpen a második jogalap első részét szintén el kell utasítani.

A második, a gazdasági tevékenység gyakorlásához való jog megsértésére alapított részről

88 A felperes álláspontja szerint a megtámadott jogi aktusok sértik a Charta 16. cikkét, amely a gazdasági vagy kereskedelmi tevékenység gyakorlásának a szabadságát, valamint a szerződéses szabadságot és a szabad versenyt biztosítja. Mivel e jogi aktusok nemcsak a pénzeszközöknek, hanem valamennyi gazdasági erőforrásnak a befagyasztását is előírják, azok gyakorlatilag lehetetlenné teszik a vállalkozási tevékenység gyakorlását. Ezek az intézkedések a követett célokra tekintettel is aránytalanok, mivel ezen jogi aktusok elfogadásakor az ukrajnai jogállamiságot és az emberi jogoknak az Ukrajnában való tiszteletben tartását többek között a felperes már nem veszélyeztette, mivel már nem gyakorolt politikai funkciókat, és külföldön tartózkodott.

89 A Tanács vitatja a felperes érveit.

90 A Charta 16. cikke szerint „[a] vállalkozás szabadságát, az uniós joggal és a nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal összhangban, el kell ismerni.”

91 Az ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy bár valamely korlátozó intézkedés az érintett személy szakmai életére nézve jelentős negatív következményekkel és számottevő hatással járhat, az csak a pénzeszközeinek a befagyasztására irányul, és csupán átmenetileg. Ezáltal ezen intézkedésnek a közvetlen tárgya nem annak a megtiltása, hogy az érintett személy a gazdasági vagy kereskedelmi tevékenységeit az Unión belül jövedelemszerzési céllal gyakorolhassa (lásd: 2016. április 14-i Ben Ali kontra Tanács ítélet, T-200/14, nem tették közzé, EU:T:2016:216, 253. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenfelül a felperes nem terjesztett elő konkrét információt annak az alátámasztása céljából, hogy az Unión belül gazdasági tevékenységet kíván folytatni, vagy ez szándékában áll, és a pénzeszközök befagyasztása ártalmas lenne a meglévő gazdasági tevékenységei szempontjából.

92 Ami mindenesetre a gazdasági tevékenység gyakorlásának a szabadságát illeti, a Bíróság megállapította, hogy a Charta 16. cikkének szövegére tekintettel e szabadság széles körű közhatalmi beavatkozásoknak vethető alá, amelyek a gazdasági tevékenység gyakorlásának közérdekből való korlátozásait jelenthetik (lásd: 2013. november 28-i Tanács kontra Manufacturing Support & Procurement Kala Naft ítélet, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 123. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

93 A jelen ügyben, még ha a vitatott intézkedések ténylegesen korlátoznák is a felperes által hivatkozott gazdasági jogokat, először is meg kell állapítani, hogy az ilyen korlátozást, melyet a 2014/119 határozat általános hatályú rendelkezése ír elő, törvény írja elő (lásd a fenti 82. pontot).

94 Másodszor e korlátozás megfelel a vitatott intézkedések által követett közérdekű célkitűzésnek (lásd a fenti 83. pontot).

95 Harmadszor az ilyen korlátozás nem tekinthető aránytalannak ezzel a célkitűzéssel. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes nem hivatkozik olyan információra, amely kétségbe vonná az ilyen korlátozás arányosságát. Különösen nem hivatkozik arra, hogy létezik a vitatottnál kevésbé korlátozó, olyan intézkedés, amely alkalmas a megtámadott jogi aktusok által követett célok elérésére (lásd ebben az értelemben: 2016. április 14-i Ben Ali kontra Tanács ítélet, T-200/14, nem tették közzé, EU:T:2016:216, 257. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

96 A fenti megfontolásokra tekintettel a második jogalap második részét el kell utasítani.

A harmadik, a korlátozó intézkedések aránytalan jellegére alapított részről

97 A felperes álláspontja szerint a korlátozó intézkedések előírása aránytalan, mivel a befagyasztott pénzeszközök összege korlátlan, és nem áll összefüggésben az említett intézkedések céljával. A jelen ügyben ugyanis sem a kifogásolt jogsértések által érintett állami erőforrások, sem a befagyasztott pénzeszközök vagy gazdasági erőforrások összege nem került meghatározásra. A felperes úgy véli, hogy a Tanácsnak a pénzeszközök korlátozása végrehajtásának a nehézségeire vonatkozó megfontolásai nem igazolhatók. Végezetül a felperes emlékeztet arra, hogy a Tanácsnak kell bizonyítania az intézkedések arányos jellegét.

98 A Tanács vitatja a felperes érveit.

99 Emlékeztetni kell arra, hogy az arányosság elve – az uniós jog alapelveként – megköveteli, hogy az uniós intézmények jogi aktusai ne lépjék túl azt a mértéket, amely alkalmas és szükséges a szóban forgó szabályozás által elérni kívánt célok megvalósításához. Így amennyiben több alkalmas intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, az okozott hátrányok pedig a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: 2014. február 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-256/11, EU:T:2014:93, 205. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

100 Márpedig amint arra a Tanács jogosan hivatkozik, meg kell állapítani, hogy a felperessel szemben Ukrajnában felhozott vádak megalapozottságára vonatkozó bírósági határozat hiányában a Tanács a megtámadott jogi aktusok elfogadásának időpontjában nem ismerhette az állítólagosan hűtlen módon kezelt pénzeszközök jellegét, és nem közölhette azok összegét sem. Nem tudta tehát megkülönböztetni az ezen hűtlen kezelés következtében a felperes vagyonába sorolható pénzeszközöket a felperes vagyonát képező egyéb javaktól. E körülmények között semmi nem tette lehetővé a Tanács számára azt, hogy olyan határozatot fogadjon el, amely például a felperes pénzeszközeinek részleges befagyasztását írja elő.

101 Ezenfelül e tekintetben azt is meg kell állapítani, hogy még ha a felperes azzal is érvelne, hogy a pénzeszközök befagyasztása nem indokolt az állítólagos hűtlen kezeléssel érintett vagyon értékén felül, amint az a Tanács rendelkezésére álló információkból kiderül, a [*bizalmas*] csak jelzéssel szolgálnak a hűtlen kezeléssel érintett vagyon értékére vonatkozóan, másfelől a gyakorlatban bármely, a befagyasztott pénzeszközök összegének korlátozására irányuló kísérletet rendkívül bonyolult – ha nem lehetetlen – megvalósítani, amint azt a Tanács jogosan állítja.

102 Amint azt továbbá a fenti 85. pont felidézte, egyrészt a vitatott intézkedések jellegüknél fogva ideiglenesek és visszafordíthatóak, és ezért nem sértik a tulajdonhoz való jog „lényeges tartalmát”, és másrészt az alapvető szükségletek, bírósági költségek vagy pedig az érintett személyek rendkívüli kiadásainak fedezése érdekében az azoktól való eltérés engedélyezhető.

103 A fentiek összességére tekintettel a második jogalap harmadik részét, és következésképpen a második jogalap egészét el kell utasítani.

A harmadik, a hatáskörrel való visszaélésre alapított jogalapról

104 A felperes azzal érvel, hogy a Tanács anélkül fogadott el vele szemben korlátozó intézkedéseket, hogy rendelkezett volna a nevének a jegyzéken való fenntartását igazoló indokolás keretében hivatkozott tényekre vonatkozó bizonyítékokkal. Nézete szerint akkor is hatáskörrel való visszaélés áll fenn, ha a követett célkitűzés jogszerű, de a jogi aktus eredménye nem szolgál e célkitűzés elérésére. A pénzeszközök befagyasztása nem teszi lehetővé azon célkitűzés elérését, hogy Ukrajnában megerősítsék és támogassák a jogállamiságot és az emberi jogok tiszteletben tartását, sem általánosságban, sem a felperes vonatkozásában, mivel a felperes már nem gyakorolt politikai funkciót a megtámadott jogi aktusok elfogadásának időpontjában. Ezen túlmenően az ukrán hatóságok még az említett intézkedéseket hónapokkal követően sem nyújtottak olyan bizonyítékokat, amelyek igazolják a felperes nevének a jegyzékbe való felvételét. Végezetül a jelen ügy körülményei között a szóban forgó intézkedések nem segítenek az ukrajnai hatóságoknak abban, hogy a hűtlen kezeléssel érintett állami pénzeszközöket visszaszerezzék.

105 A Tanács vitatja a felperes érveit.

106 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely jogi aktus csak akkor jogellenes hatáskörrel való visszaélés miatt, ha objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján nyilvánvaló, hogy azt kizárólag vagy legalábbis elsősorban a hivatkozott céltól eltérő cél elérése, vagy a konkrét tényállás kezelésére kifejezetten előírt eljárás megkerülése érdekében fogadták el (lásd: 2009. október 14-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, T-390/08, EU:T:2009:401, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

107 A jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a 2014. márciusi jogi aktusok az eredeti megfogalmazásukban és a 2015. januári és a megtámadott jogi aktusok által végrehajtott módosítás szerint olyan személyek ellen írnak elő az ukrajnai jogállamiság támogatása céljából korlátozó intézkedéseket, akiket az ukrán államot megillető pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelősként azonosítottak.

108 Amint az már a fenti 83. pontban megállapításra került, rá kell mutatni arra, hogy egyrészt a 2014/119 határozat által követett célkitűzés megfelel az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének b) pontjában előírt célkitűzések egyikének, mely rendelkezés szerint az Unió közös politikákat és tevékenységeket határoz meg és hajt végre, és a nemzetközi kapcsolatok minden területén magas szintű együttműködés kialakításán munkálkodik többek között annak érdekében, hogy megszilárdítsa és erősítse a demokráciát, a jogállamiságot, az emberi jogokat és a nemzetközi jog elveit, és másrészt e célkitűzés elérhető a vitatott intézkedésekkel.

109 Konkrétan az ilyen célkitűzés elérhető a pénzeszközök befagyasztásával, melynek hatálya – ahogy jelen esetben is – az ukrán állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelősként azonosított személyekre és a hozzájuk kapcsolódó személyekre korlátozódik, azaz olyan személyekre, akiknek cselekményei alkalmasak a közintézmények és a hozzájuk kapcsolódó szervezetek megfelelő működésének akadályozására (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2013. május 28-i Trabelsi és társai kontra Tanács ítélet, T-187/11, EU:T:2013:273, 92. pont; 2013. május 28-i Chiboub kontra Tanács ítélet, T-188/11, nem tették közzé, EU:T:2013:274, 53. pont; 2014. április 2-i Ben Ali kontra Tanács ítélet, T-133/12, nem tették közzé, EU:T:2014:176, 70. pont).

110 A felperes továbbá nem bizonyította, hogy a 2015. januári jogi aktusokkal módosított, megtámadott jogi aktusok vagy 2014. márciusi jogi aktusok elfogadásával a Tanács elsősorban olyan célt követett, amely eltért az ukrán jogállamiság megerősítésének és támogatásának a céljától.

111 Ugyanis először is a Tanáccsal egyetértve meg kell állapítani azt, hogy a felperes nevének a jegyzéken való fenntartását igazoló konkrét bizonyítékok állítólagos hiánya irreleváns, mivel az a kérdés, hogy a korlátozó intézkedések kellőképpen szilárd ténybeli alapon nyugszanak-e, semmilyen hatással nincs arra a kérdésre, hogy a Tanács a hivatkozottól eltérő céllal járt-e el, vagy megpróbálta-e kijátszani a korlátozó intézkedések elfogadására vonatkozóan előírt eljárást.

112 Másodszor azon érv tekintetében, amely szerint a megtámadott jogi aktusok által követett célkitűzés, azaz az ukrán jogállamiság megerősítése és támogatása nem valósítható meg a felperes tekintetében, mivel a felperes az említett országban már nem gyakorol politikai funkciókat, emlékeztetni kell arra, hogy az említett célkitűzés az ukrán hatóságok abban való segítését is magában foglalja, hogy visszaszerezzék a hűtlen kezeléssel érintett állami pénzeszközöket, és a megtámadott jogi aktusok hozzájárulnak e célkitűzés eléréséhez (lásd a fenti 86. pontot), függetlenül attól, hogy a felperes gyakorol-e még politikai funkciókat az ukrán kormányon belül.

113 Következésképpen a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A negyedik, a megfelelő ügyintézés elvének a megsértésére alapított jogalapról

114 A felperes azzal érvel, hogy a megtámadott jogi aktusok több szempontból is sértik a megfelelő ügyintézés elvét, melyet a Charta 41. cikke ír elő. Ez az elv először is magában foglalja a meghallgatáshoz való jogot, amely tartalmazza az érdekelt ahhoz való jogát, hogy tájékoztassák valamely eljárás megindításáról és annak tárgyáról, valamint tartalmazza annak a lehetőségét, hogy a ténybeli és a jogi tényezőkre vonatkozóan észrevételeket tegyen. Ez magában foglalja, hogy az illetékes hatóságnak figyelembe kell vennie ezeket az észrevételeket a döntésének a meghozatalához, és valamennyi kivétel szigorúan értelmezendő. A meghallgatáshoz való jog magában foglalja továbbá a pártatlan bánásmódhoz való jogot, amely akadályozza a Tanácsot abban, hogy egyoldalúan begyűjtött adatok alapján korlátozó intézkedéseket írjon elő.

115 Ezenfelül a felperes álláspontja szerint a jelen ügyben megsértették a méltányos bánásmódhoz való jogot, amely a megfelelő ügyintézés elvéből következik, mivel a felperes nevének a jegyzéken való fenntartására vonatkozóan közölt indokot nem támasztották alá tényekkel. Az eljárás tehát nem volt pártatlan, mivel a Tanács vizsgálat nélkül csatolt az iratanyaghoz harmadik államoktól származó leveleket.

116 Végezetül a felperes azzal érvel, hogy a megfelelő ügyintézés elve megköveteli a tények komoly és gondos vizsgálatát, amely a jelen ügyben nem valósult meg. Az a körülmény, hogy a Tanács nem ellenőrizte – különösen az elé terjesztett tényezők alapján – a tényeket, valamint az ukrán jog ezenfelül a Tanács részrehajlását és valamint a felperessel szemben alkalmazott méltányos bánásmódot mutatja.

117 A Tanács vitatja a felperes érveit.

118 Meg kell jegyezni, hogy a jelen jogalap keretében a felperes a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére hivatkozik, számos jogra hivatkozva, mint például a meghallgatáshoz való jog, amely magában foglalja a valamely eljárás megindításáról és annak tárgyáról való tájékoztatáshoz való jogot, valamint a ténybeli és jogi elemekre vonatkozó észrevételek előterjesztésének a jogát, valamint bizonyos kötelezettségeket, mint például az igazgatási szervek azon kötelezettségét, hogy a jogi aktusokat indokolják, és a tényállást gondosan állapítsák meg, valamint a pártatlanság és a méltányos bánásmód kötelezettségét.

119 Márpedig a felperes e jogok állítólagos megsértésének nagy részére már hivatkozott az első és a második jogalap keretében. Tekintettel arra, hogy a felperes nem terjeszt elő konkrét érveket, e kifogásokat a jelen jogalap keretében nem szükséges újból megvizsgálni.

120 Konkrétabban a pártatlanság és a méltányos eljárás kötelezettségének az állítólagos megsértésére alapított kifogás tekintetében meg kell állapítani, hogy mivel a felperes e kifogást arra az állításra alapítja, amely szerint a korlátozó intézkedések közölt indokát „nem támasztották alá a szükséges tényekkel”, ennek vizsgálatára lényegében az ötödik jogalap értékelése keretében kerül sor. Mivel a felperes e kifogást arra a körülményre alapítja, hogy a Tanács „az iratanyaghoz vizsgálat nélkül csatolt harmadik államoktól származó leveleket”, emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács a megtámadott jogi aktusok elfogadásának időpontjában a 2014. október 10-i levéllel rendelkezett, valamint a felperes észrevételeivel, és a két tényező figyelembevételével határozott úgy, hogy a felperes nevét fenntartja a jegyzéken. A Tanács tehát nem követett el hibát azáltal, hogy e két tényező alapján a felperes nevének a jegyzéken való fenntartása mellett döntött. Az ítélkezési gyakorlatából továbbá az következik, hogy a Tanács nem köteles arra, hogy szisztematikus módon saját vizsgálatot folytasson, vagy ellenőrzéseket végezzen további pontosítások érdekében abban az esetben, ha harmadik országok hatóságai által rendelkezésre bocsátott információkat vesz alapul az olyan személyekkel szembeni korlátozó intézkedések elfogadásához, akik ezen országból származnak, és akik ellen ezen országban bírósági eljárás van folyamatban (lásd ebben az értelemben: 2016. április 14-i Ben Ali kontra Tanács ítélet, T-200/14, nem tették közzé, EU:T:2016:216, 175. pont).

121 Végezetül a tények gondos megállapítására vonatkozó kötelezettség állítólagos megsértését illetően meg kell állapítani, hogy a felperes nem támasztotta alá az érvelését. Amennyiben e kifogást úgy kell értelmezni, mint amely a Tanács azon megközelítését kritizálja, hogy nem végzett mélyrehatóbb vizsgálatot, és megelégedett a 2014. október 10-i levél tartalmával, e kifogás az ötödik, nyilvánvaló értékelési hibára alapított jogalaphoz kapcsolódik, és ezért az az említett jogalap értékelése keretében kerül vizsgálatra.

122 A fenti megfontolások alapján a negyedik jogalapot el kell utasítani.

Az ötödik, nyilvánvaló értékelési hibára alapított jogalapról

123 A felperes azzal érvel, hogy a Tanács nyilvánvaló értékelési hibát követett el annak elhatározásakor, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedéseket a 2014. október 10-i levél alapján meghosszabbítja, mivel e levél csupán hiábavaló próbálkozás arra vonatkozóan, hogy valamennyi irat alapján olyan jogsértést hozzanak létre, amely a felperesnek tudható be.

124 A felperes álláspontja szerint a megtámadott jogi aktusok csupán igen homályos és rövid indokolást tartalmaznak. A Tanácsnak konkrétabb kiegészítő információkat kellett volna előterjesztenie ahelyett, hogy megelégszik a listán szereplő indokokkal.

125 A felperes ezenfelül több olyan tényezőre hivatkozik, amelyek annak a bizonyítására irányulnak, hogy nem követhetett el hűtlen kezelést az ukrán állam költségvetési pénzeszközei vonatozásában [*bizalmas*].

126 Először is a [*bizalmas*] határozat jogszerű volt. Másodszor a felperes miniszterelnökként nem rendelkezett hatáskörrel annak a jogsértésnek az elkövetésére, amellyel az ukrán hatóságok gyanúsítják. Mindenesetre egy független ukrán bíróságnak a jogerős ítéletéből kitűnik, hogy az állami pénzeszközöknek a [*bizalmas*] felhasználása jogszerű. Harmadszor a kijevi körzet elsőfokú közigazgatási bíróságának az ítélete korábban megállapította, hogy [*bizalmas*]. Semmilyen állami erőforrás nem képezte tehát hűtlen kezelés tárgyát. Ezenfelül a költségvetési pénzeszközöknek a rendeltetésük szerinti felhasználását megerősítik maguk az érintett vállalkozások is. Negyedszer nem állt fenn titkos megállapodás. Ötödször a Tanács nem tartotta tiszteletben azon kötelezettségét, amely szerint gondosan ellenőriznie kell, hogy a releváns ukrán szabályozás biztosítja-e a védelemhez való jogának a védelmét, valamint a hatékony bírói jogvédelmet, és hogy a felperes nevének a jegyzékbe való felvétele kellőképpen szilárd ténybeli alapon történt-e.

127 A felperes a válaszban először is azzal érvel, hogy még annak feltételezése esetén is, hogy [*bizalmas*] történt, amelyre vonatkozóan egyébként a Tanácsnak nincs bizonyítéka, ez nem lenne elég a tények komoly vizsgálatára vonatkozó követelménynek való megfeleléshez. Ezenfelül a Tanács az azon lehetőségre való hivatkozással, hogy a felperes az Ukrajnában lefolytatott büntetőeljárás keretében vitathatja a vele szembeni gyanúsítások megalapozottságát, megtagadta az ártatlanság vélelmére vonatkozó elv alkalmazásának a lehetőségét, mely elvet a Charta 48. cikke írja elő.

128 Ezenfelül a felperes kitart azon álláspontja mellett, hogy az eljárás megindítása óta eltelt idő ellenére az ukrán hatóságok továbbra is adósak azon jogsértés bizonyítékainak az előterjesztésével, amellyel a felperest gyanúsítják.

129 A felperes továbbá azzal érvel, hogy Ukrajnában nem volt lehetősége észrevételek előterjesztésére, amint arról a felperes által mellékletként benyújtott számos bírósági határozat tanúskodik.

130 Végezetül a felperes egyrészt azt állítja, hogy a Tanács érvelésével ellentétben nem számít, hogy valamely bírósági határozatot közigazgatási eljárás, és nem büntetőeljárás keretében hoztak meg, mivel e határozatok jelentősége abban áll, hogy a büntetőeljárás során felmerülő előzetes kérdésekre jogi választ szolgáltatnak, és másrészt arra hivatkozik, hogy az ukrán jogban a másodfokú határozatok jogerősek.

131 A Tanács vitatja a felperes érveit.

132 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy 2015. március 7-től a felperes a megtámadott jogi aktusok által – a 2015/143 határozattal pontosított 2014/119 határozat 1. cikkének (1) bekezdésében foglalt jegyzékbevételi kritérium alapján (lásd a fenti 12. pontot) – bevezetett, új korlátozó intézkedések

hatálya alatt állt. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 2015/364 határozat olyan önálló döntés, amelyet a Tanács a 2014/119 határozat 5. cikkének harmadik bekezdésében előírt időszakos felülvizsgálat végén fogadott el.

133 Emlékeztetni kell arra is, hogy egyrészt e kritérium értelmében korlátozó intézkedéseket fogadnak el olyan személyekkel szemben, akiket állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért „felelősként azonosítottak”, ami magában foglalja az „Ukrajnában [az ukrán állami pénzeszközök vagy vagyon hűtlen kezelése miatt] nyomozás alatt álló személyeket” is, és másrészt e kritériumot úgy kell értelmezni, hogy az nem elvont módon vonatkozik az állami pénzeszközök hűtlen kezelését megvalósító bármely cselekményre, hanem az állami pénzeszközök vagy vagyon hűtlen kezelésének olyan tényállásaira vonatkozik inkább, amelyek sérthetik a jogállamiság Ukrajnában való tiszteletben tartását (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Klyuyev kontra Tanács ítélet, T-340/14, EU:T:2016:496, 91. pont).

134 A felperes nevét a megtámadott jogi aktusok azzal az indokkal tartották fenn a jegyzéken, hogy „[a]z ukrán hatóságok büntetőeljárást folytatnak ellene állami vagyon vagy egyéb eszközök hűtlen kezelése miatt” (lásd a fenti 17. pontot).

135 Ennek alapján ellenőrizni kell egyrészt azt, hogy a felperes nevének a jegyzéken való, a megtámadott jogi aktusok általi fenntartását a Tanács pártatlanul és méltányosan határozta-e el, a birtokában lévő bizonyítékok értékelésére tekintettel, a jegyzéken való említett fenntartást megalapozó indok, valamint a fent említett releváns kritérium alapján.

136 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy jóllehet a Tanács széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a korlátozó intézkedések elfogadása érdekében figyelembe veendő általános kritériumokat illetően, a Charta 47. cikkében biztosított bírósági felülvizsgálat hatékonysága megköveteli, hogy azon indokok jogszerűségének a felülvizsgálata címén, amelyeken valamely meghatározott személy nevének a korlátozó intézkedésekkel érintett személyek jegyzékére való felvételére vagy a jegyzékben történő fenntartására vonatkozó határozat alapul, az uniós bíróság meggyőződjön arról, hogy e határozat, amely e személy tekintetében egyedi hatállyal rendelkezik, kellően biztos ténybeli alappal rendelkezik. Ez magában foglalja az említett határozat alapjául szolgáló indokolásban hivatkozott tények ellenőrzését, amely folytán a bírósági felülvizsgálat nem a hivatkozott indokok absztrakt valószínűségének értékelésére korlátozódik, hanem arra irányul, hogy ezen indokok – vagy legalább azok közül egy, ugyanezen határozat alátámasztására önmagában elegendőnek tekintett indok – kellően pontosan és konkrétan megalapozottak-e (lásd: 2015. április 21-i Anbouba kontra Tanács ítélet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, 41. és 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

137 Ezenfelül a valamely személy nevének a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek jegyzékén való fenntartására irányuló határozatokra vonatkozó ítélkezési gyakorlat szerint amikor az érintett személy vagy szervezet az indokolás tárgyában észrevételeket tesz, az Unió illetékes hatósága köteles a hivatkozott indokok megalapozottságának gondos és pártatlan vizsgálatára ezen észrevételek, valamint az ezekhez csatolt esetleges mentő bizonyítékok fényében (lásd: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 114. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2015. április 30-i Al-Chihabi kontra Tanács ítélet, T-593/11, EU:T:2015:249, 51. pont).

138 Az ítélkezési gyakorlatból következik továbbá, hogy a Tanácstól megkövetelhető bizonyítás jellegének, módjának és intenzitásának az értékeléséhez figyelembe kell venni a korlátozó intézkedések jellegét és konkrét terjedelmét, továbbá ezen intézkedések célját (lásd: 2016. június 30-i Al Matri kontra Tanács ítélet, T-545/13, nem tették közzé, EU:T:2016:376, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

139 Amint az a 2014/119 határozat (1) és (2) preambulumbekezdéséből kitűnik, e határozat az Uniónak az ukrán hatóságok támogatására irányuló politikájának az általánosabb keretébe illeszkedik, amelynek célja az ukrajnai politikai stabilizáció elősegítése. Ez megfelel a KKBP célkitűzéseinek is, amelyeket különösen az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének b) pontja határoz meg, mely rendelkezés szerint az Unió nemzetközi együttműködést alakít ki annak érdekében, hogy megszilárdítsa és erősítse a demokráciát, a jogállamiságot, az emberi jogokat és a nemzetközi jog elveit (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. június 30-i Al Matri kontra Tanács ítélet, T-545/13, nem tették közzé, EU:T:2016:376, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

140 A szóban forgó korlátozó intézkedések ennek keretében írják elő többek között azon személyek pénzeszközeinek és gazdasági erőforrásainak a befagyasztását, akiket „az ukrán állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelősként azonosítottak”. E pénzeszközök visszaszerzésének az elősegítése ugyanis lehetővé teszi a jogállamiság megerősítését és támogatását Ukrajnában.

141 Következésképpen a szóban forgó korlátozó intézkedések nem az érintett személyek által elkövetett kifogásolható cselekmények szankcionálását célozzák, és nem is arra irányulnak, hogy e személyeket kényszer útján visszatartsák ilyen cselekmények elkövetésétől. Ezen intézkedéseknek kizárólag az a céljuk, hogy elősegítsék az állami pénzeszközök hűtlen kezelésének az ukrán hatóságok általi megállapítását, és lehetővé tegyék ezen hatóságok számára az ilyen hűtlen kezelésből származó nyereség visszaszerzését. Ezen intézkedések tehát tisztán biztosítási jellegűek (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. június 30-i Al Matri kontra Tanács ítélet, T-545/13, nem tették közzé, EU:T:2016:376, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

142 A szóban forgó korlátozó intézkedések, amelyeket a Tanács az EUSZ 21. és 29. cikk alapján rá ruházott hatáskörök keretében írt elő, tehát nem büntető jellegűek. Így nem azonosíthatóak egy tagállam nemzeti bírósági szervének a pénzeszközök befagyasztását elrendelő, olyan határozatával, amelyet az alkalmazandó büntetőeljárás keretében és az ezen eljárás során biztosított garanciák tiszteletben tartása mellett fogadtak el. Következésképpen azok a követelmények, amelyek a Tanácsra azon bizonyítékok tekintetében vonatkoznak, amelyek megalapozzák valamely személy nevének a pénzeszközök említett befagyasztása által érintett személyek jegyzékébe való felvételét, nem lehetnek szigorúan ugyanazok, mint a nemzeti bíróságra a fent említett esetben vonatkozó követelmények (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. június 30-i Al Matri kontra Tanács ítélet, T-545/13, nem tették közzé, EU:T:2016:376, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

143 Emlékeztetni kell továbbá arra is, hogy a Tanács nem köteles arra, hogy hivatalból szisztematikus módon saját vizsgálatokat vagy ellenőrzéseket végezzen további pontosítások beszerzése végett abban az esetben, ha a harmadik ország hatóságai által szolgáltatott információk már a rendelkezésére állnak ahhoz, hogy korlátozó intézkedéseket fogadjon el azon személyekkel szemben, akik ezen országból származnak, és akikkel szemben ezen országban bírósági eljárások vannak folyamatban (2016. június 30-i Al Matri kontra Tanács ítélet, T-545/13, nem tették közzé, EU:T:2016:376, 57. pont).

144 A jelen ügyben a Tanácsnak azt kell ellenőriznie, hogy egyrészt a [*bizalmas*] dokumentumok, amelyeket alapul kíván venni, lehetővé teszik-e annak alátámasztását, hogy amint azt a felperes nevének a szóban forgó jegyzékbe való felvételére vonatkozó, és a fenti 134. pontban felidézett indokolás állítja, a felperes ellen az ukrán hatóságok büntetőeljárást folytatnak olyan tények miatt, amelyek az állami pénzeszközök hűtlen kezelését valósíthatják meg, és másrészt ezen eljárások lehetővé teszik-e a felperes cselekedeteinek a fent említett releváns kritériumok alapján való minősítését. A Tanácsnak csak ezen ellenőrzések negatív eredménye esetén kellene kiegészítő ellenőrzéseket végeznie a fenti 137. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. június 30-i Al Matri kontra Tanács ítélet, T-545/13, nem tették közzé, EU:T:2016:376, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

145 Ezenfelül a megtámadott jogi aktusok által megvalósított együttműködés (lásd a fenti 139. pontot) keretében főszabály szerint a Tanács nem köteles arra, hogy maga vizsgálja és értékelje azon információk helyességét és relevanciáját, amelyekre az ukrán hatóságok a felperes elleni, állami pénzeszközök hűtlen kezeléseként minősíthető tényállás miatt folytatott büntetőeljárást alapítják. Amint ugyanis a fenti 141. pontban megállapításra került, a Tanács ezen megtámadott jogi aktusok elfogadásával nem maga kívánja szankcionálni az állami pénzeszközöknek az ukrán hatóságok vizsgálatának tárgyát képező hűtlen kezelését, hanem meg kívánja őrizni a hatóságok arra vonatkozó lehetőségét, hogy megállapítsák az említett hűtlen kezelést az abból származó nyereség visszaszerzése mellett. Ezen hatóságoknak kell tehát az említett eljárások keretében ellenőrizniük az alapul szolgáló információkat, és adott esetben e hatóságoknak kell azokból levonniuk a következtetéseket ezen eljárások kimenetele szempontjából (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. június 30-i Al Matri kontra Tanács ítélet, T-545/13, nem tették közzé, EU:T:2016:376, 66. pont).

146 Ezt az értelmezést megerősíti az ítélkezési gyakorlat is, amelyből az következik, hogy a Tanács feladata nem az, hogy vizsgálja az érintett személlyel szemben folytatott nyomozások megalapozottságát, hanem kizárólag az, hogy e nyomozásra tekintettel vizsgálja a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozat megalapozottságát (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2015. március 5-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, 77. pont).

147 Igaz, hogy a Tanács nem ismerheti el minden körülmények között az ukrán hatóságok [*bizalmas*] megállapításait. Az ilyen magatartás nem lenne összhangban a megfelelő ügyintézés elvével, és általánosságban az uniós intézmények arra vonatkozó kötelezettségével, hogy az alapvető jogokat az uniós jog alkalmazása keretében tiszteletben tartsák az EUSZ 6. cikk (1) bekezdése első bekezdésének és a Charta 51. cikke (1) bekezdésének az együttes alkalmazása alapján (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. június 30-i Al Matri kontra Tanács ítélet, T-545/13, nem tették közzé, EU:T:2016:376, 67. pont).

148 A Tanácsnak azonban az adott ügy körülményei alapján értékelnie kell a további ellenőrzések lefolytatásának a szükségességét, különösen kérnie kell az ukrán hatóságoktól kiegészítő bizonyítékok közlését abban az esetben, ha a már szolgáltatott bizonyítékok elégtelennek vagy ellentmondásosnak bizonyulnak. Nem zárható ki ugyanis, hogy az akár az ukrán hatóságok által, akár más úton a Tanács tudomására hozott információk ezen intézményben kételyeket ébresztenek az ezen hatóságok által már rendelkezésre bocsátott bizonyítékok elégséges jellegét érintően. Ezenfelül azon lehetőség keretében, amelyet biztosítani kell az érintett személyek számára az azon indokokat illető észrevételek megtételére vonatkozóan, amelyeket a Tanács alapul kíván venni ezen személyek nevének a szóban forgó jegyzéken való fenntartásához, e személyek előterjeszthetnek olyan – akár mentesítő – információkat, melyek szükségessé teszik, hogy a Tanács kiegészítő ellenőrzéseket végezzen. Konkrétan, bár a Tanács nem járhat el az ukrán bírósági szervek helyett a [*bizalmas*] büntetőeljárás megalapozottságának az értékelése tekintetében, nem zárható ki, hogy többek között a felperes észrevételeire tekintettel ezen intézmény köteles lehet arra, hogy az ukrán hatóságoktól felvilágosítást kérjen az ezen eljárások alapjául szolgáló információkat illetően (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. június 30-i Al Matri kontra Tanács ítélet, T-545/13, nem tették közzé, EU:T:2016:376, 68. pont).

149 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a Tanács a felperes elleni korlátozó intézkedések fenntartását főként a [*bizalmas*] 2014. október 10-i levélre alapítja. A levél azt is közli, hogy [*bizalmas*]. E két eljárás közül csupán az egyik, a [*bizalmas*] számú releváns annyiban, amennyiben az állami pénzeszközök hűtlen kezelésére hivatkozik, ami megfelel a felperes nevének a jegyzéken való fenntartásának igazolásaképpen a megtámadott jogi aktusok által közölt indoknak. Ezen eljárás tárgyát ezenfelül az ukrán hatóságok jogilag pénzeszközök hűtlen kezelésének, [*bizalmas*] minősítik. Az említett levélből az következik, hogy a felperes hűtlen kezelést [*bizalmas*] követett el.

150 Következésképpen a korlátozó intézkedéseknek a felperessel szemben való fenntartása olyan bizonyítékokon alapult, amelyek lehetővé tették a Tanács számára, hogy egyértelmű megállapítást tegyen az ukrán bírósági szervek által a felperes ellen állami pénzeszközök hűtlen kezelésére vonatkozó bűncselekmény tárgyában megindított eljárás fennállását érintően.

151 Meg kell ugyanis állapítani, hogy a 2014. október 10-i levél tanúsítja, hogy [*bizalmas*], így semmilyen kétely nem maradt fenn a felperes állítólagos érintettsége tekintetében, már csak azért sem, mert a bűncselekményt leíró ténybeli elemek állandóak, koherensek, és azokat az ukrán hatóságok állami pénzeszközök hűtlen kezeléseként minősítik, ami megfelel a fent említett releváns kritériumnak.

152 Ezenfelül a Tanács tudomására hozott, említett bizonyítékokat a [*bizalmas*] tartalmazza (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Klyuyev kontra Tanács ítélet, T-340/14, EU:T:2016:496, 41. és 93. pont). E tekintetben tehát a Tanáccsal szemben nem kifogásolható, hogy a [*bizalmas*] információkat helyesnek és alátámasztottnak tekintette.

153 Meg kell továbbá állapítani, hogy a levél közlése szerint a felperest azzal gyanúsítják, hogy bizonyos [*bizalmas*] gazdasági bűncselekményeket követett el.

154 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések elősegítik és kiegészítik az ukrán hatóságok arra irányuló erőfeszítéseit, hogy a hűtlen kezeléssel érintett állami pénzeszközöket visszaszerezzék, ami a jogállamiság megerősítésének a célkitűzése körébe tartozik, amint azt a fenti 140. és 141. pont megállapította.

155 Végül egyrészt célszerű azt is megállapítani, hogy a korrupció elleni küzdelemnek fontos eszköze az olyan gazdasági bűncselekmények üldözése, mint az állami pénzeszközök hűtlen kezelése, és a korrupció elleni küzdelem az Unió külső fellépésével összefüggésben a jogállamiság fogalmába illeszkedő elvnek minősül. Másrészt meg kell állapítani, hogy a felperesnek felrótt jogsértés szélesebb kontextusba illeszkedik, amelyben a volt ukrán kormányzat nem elhanyagolható részét azzal gyanúsítják, hogy súlyos bűncselekményeket követett el az állami források kezelése terén, és súlyosan veszélyeztette ezáltal az ország intézményi és jogi alapjait, különösen a jogszerűségnek, a végrehajtó hatalom önkényessége tilalmának, a hatékony bírósági felülvizsgálatnak és a törvény előtti egyenlőségnek az elvét (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Klyuyev kontra Tanács ítélet, T-340/14, EU:T:2016:496, 117. pont). Ebből következően a szóban forgó korlátozó intézkedések – összességükben és a felperesnek a volt ukrán kormányzatban betöltött tisztségeire tekintettel – hatékonyan hozzájárulnak ahhoz, hogy elősegítsék az állami pénzeszközök ukrán intézményekkel szemben elkövetett hűtlen kezelése bűncselekményeinek üldözését, és lehetővé teszik, hogy az ukrán hatóságok egyszerűbben visszatéríttessék az e személyek által elkövetett hűtlen kezelésből származó előnyt. Abban az esetben, ha a bírósági eljárások megalapozottnak bizonyulnak, ez lehetővé teszi a volt rezsim tagjai által állítólagosan elkövetett korrupció jogi eszközökkel való megtorlását, és ez hozzájárul a jogállamiság fenntartásához ezen országban (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Klyuyev kontra Tanács ítélet, T-340/14, EU:T:2016:496, 118. pont).

156 A Tanács tehát nyilvánvaló értékelési hiba elkövetése nélkül fogadta el a megtámadott jogi aktusokat a felperesre vonatkozó részükben.

157 E megállapítást nem vonhatják kétségbe a felperes által felhozott egyéb érvek sem.

158 Először is el kell utasítani a felperes azon révét, amely szerint a nyomozás, amelyet Ukrajnában vele szemben folytatnak, nem vezethet olyan megállapításhoz, hogy bűncselekményt követett el, tekintettel [*bizalmas*], valamint az adott területre vonatkozó ukrán törvény rendelkezésire és a felperes rendelkezésére álló korlátozott döntéshozatali hatáskörre.

159 A felperes ugyanis nem vitatja a 2014. október 10-i levél valóságosságát. Meg kell tehát állapítani, hogy a Tanács bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy Ukrajnában büntetőeljárás van folyamatban a felperes ellen. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy kizárólag a felperes által a megtámadott jogi aktusok elfogadását megelőzően a Tanács rendelkezésére bocsátott információk irányultak lényegében a nyomozás megalapozottságának a vitatására, és kizárólag ezek az információk érintették a miniszterelnöknek az ukrán jogrendben fennálló hatásköreit, valamint az ukrán költségvetési rendelkezéseket. Ezek az információk tehát nem voltak alkalmasak arra, hogy kétségbe vonják a pénzeszközöknek a nyomozásra tekintettel való befagyasztására vonatkozó döntés megalapozottságát.

160 Mindenesetre irreleváns a felperes minden olyan érve, amely az ellene felhozott vádak megalapozottságának a vitatásával, és az Ukrajnában nyomozás tárgyát képező bűncselekmény tényállási elemeinek a megcáfolásával függ össze, mivel amint az a fenti 141., 143., 145. és 146. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból következik, a Tanács főszabály szerint nem volt köteles arra, hogy maga vizsgálja és értékelje azoknak az információknak a helyességét és a relevanciáját, amelyek alapján az ukrán hatóságok a felperes ellen nyomozást folytatnak, és e hatóságoknak kell ellenőrizniük az említett nyomozás keretében azokat az információkat, amelyeket alapul vesznek, valamint e hatóságoknak kell levonniuk azokból a következtetéseket a nyomozás kimenetelét érintően (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. április 14-i Ben Ali kontra Tanács ítélet, T-200/14, nem tették közzé, EU:T:2016:216, 158. pont).

161 Másodszor, az ukrán közigazgatási bíróságok által hozott ítéletek tekintetében, melyek a felperes álláspontja szerint lényegében bizonyítják, hogy az ellene folytatott nyomozás alapjául szolgáló tények nem minősülnek az állami pénzeszközök hűtlen kezelésének, meg kell állapítani, hogy függetlenül attól a kérdéstől, hogy azok relevánsak-e, vagy sem, a felperes nem bizonyította, hogy a Tanácsnak azokról tudomása volt a megtámadott jogi aktusok elfogadását megelőzően. Következésképpen a Tanáccsal szemben nem kifogásolható, hogy e tekintetben nyilvánvaló értékelési hibát követett el.

162 Emlékeztetni kell ezenfelül arra, hogy a pénzeszközök befagyasztásáról szóló határozatot azon információk alapján kell mérlegelni, amelyek e határozat meghozatalának időpontjában a Tanács rendelkezésére állhattak (2013. május 28-i Trabelsi és társai kontra Tanács ítélet, T-187/11, EU:T:2013:273, 115. pont). Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében ugyanis valamely uniós jogi aktus jogszerűségét az aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi körülmények alapján kell értékelni (lásd: 2012. október 26-i Oil Turbo Compressor kontra Tanács ítélet, T-63/12, EU:T:2012:579, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

163 Harmadszor az ártatlanság vélelme elvének állítólagos megsértése tekintetében, mely elvet az Unió jogrendjében a Charta 48. cikkének (1) bekezdése írja elő, a Tanáccsal egyetértve meg kell állapítani, hogy a megtámadott jogi aktusokban semmi nem utal arra, hogy a felperest az ukrán büntetőjog vagy valamely uniós tagállam joga által büntetett tényállás tekintetében bűnösnek ismerték el, és e jogi aktusok nem is döntik el előre a tényeknek az illetékes ukrán hatóságok és bíróságok általi értékelését. Ezenfelül a Tanács ezen jogi aktusok elfogadása által nem keltette azt az érzetet a közvéleményben, hogy a felperes bűnös. A Tanács ugyanis az említett jogi aktusokban csupán azt állapította meg, hogy a felperes ellen Ukrajnában büntetőeljárás van folyamatban állami pénzeszközök hűtlen kezelése miatt (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2014. február 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-256/11, EU:T:2014:93, 82–84. pont).

164 Negyedszer a [*bizalmas*] hitelességének a hiányát illetően, amely a 2014. október 10-i levélhez kapcsolódik, meg kell állapítani egyrészt azt, hogy Ukrajna 1995 óta az Európa Tanács tagja, és megerősítette az EJEE-t, valamint másrészt az új ukrán rezsimet az Unió, valamint a nemzetközi közösség elismerte legitimként. A Tanács tehát nem követett el hibát azáltal, hogy a [*bizalmas*] bizonyítékokat alapul vette anélkül, hogy kétségbe vonná az ukrán rezsim és az ukrán bírósági rendszer jogszerűségét és legitimitását. Mindenesetre amennyiben a felperes érvelésének vizsgálata azt jelentené, hogy a Törvényszéknek az ukrán rendszerváltozás jogszerűségéről kellene határoznia, meg

kell állapítani, hogy az ilyen vizsgálat nem tartozik a Törvényszék által a jelen ügy tárgyát képező jogi aktusok felett végzett felülvizsgálat hatálya alá (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2013. április 25-i Gbagbo kontra Tanács ítélet, T-119/11, EU:T:2013:216, 75. pont).

165 Ötödször az indokolás állítólagos elégtelenségével összefüggő érvek tekintetében az indokolási kötelezettség megsértésére alapított első jogalap keretében végzett értékelésre kell hivatkozni.

166 Végezetül a felperes az írásbeli beadványaiban és a tárgyalás során először is a 2014. október 16-i LTTE kontra Tanács ítéletre (T-208/11 és T-508/11, fellebbezett, EU:T:2014:885), és másodszor Sharpston főtanácsnoknak a LTTE kontra Tanács ügyre vonatkozó indítványára (C-599/14 P, EU:C:2016:723) hivatkozva azzal érvel, hogy a Tanácsnak azt megelőzően, hogy egy harmadik ország közhatalmi szervének a határozatát veszi alapul, gondosan ellenőriznie kellett volna, hogy ezen állam releváns szabályozása az uniós szinttel egyenértékű módon biztosítja-e a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog védelmét. A felperes álláspontja szerint semmi nem teszi lehetővé annak az előfeltételezését, hogy az alapvető jogoknak az Ukrajnában biztosított védelme legalább egyenértékű az Unióban fennálló védelemmel. A Tanácsnak következésképpen ellenőriznie kell, hogy az ukrán jogrend biztosít-e ilyen védelmet.

167 Ez az érv téves előfeltételezéseken alapszik. A Törvényszék által a 2014. október 16-i LTTE kontra Tanács ítélet (T-208/11 és T-508/11, EU:T:2014:885) alapjául szolgáló ügyben alkalmazott megközelítés ugyanis nem ültethető át a jelen ügyre.

168 Konkrétabban ezen ügyben a terrorizmus leküzdésére vonatkozó különös intézkedések alkalmazásáról szóló, 2001. december 27-i 2001/931/KKBP tanácsi közös álláspont (HL 2001 L 344., 93. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 217. o.), amely olyan mechanizmust vezet be, amely lehetővé teszi a Tanács számára, hogy valamely személyt a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó jegyzékbe olyan határozat alapján vegyen fel, amelyet egy – az adott esetben harmadik országbeli – nemzeti hatóság fogadott el, a Tanács által elfogadott korlátozó intézkedések által érintett személyek megjelölésére vonatkozóan kritériumot írt elő, a következőképpen:

„A […] listát az idevágó ügyiratok pontos információi, illetve anyagai alapján kell összeállítani, amelyek értelmében az illetékes [helyesen: hatáskörrel rendelkező] hatóság határozatot hozott az érintett személyekről, csoportokról és szervezetekről, függetlenül attól, hogy a határozat terrorcselekményre irányuló nyomozás vagy vádemelés [helyesen: büntetőeljárás] megindítására, komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok vagy jelek [helyesen: bizonyítékok vagy valószínűsítő körülmények] alapján ilyen cselekmény elkövetésének kísérletére, abban való részvételre vagy annak elősegítésére, vagy ilyen bűntettek [helyesen: cselekmények] miatt kiszabott ítéletekre vonatkozik-e. A listába felvehetők azok a személyek, csoportok és szervezetek, akikről, illetve amelyekről az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa megállapította, hogy kapcsolatban állnak a terrorizmussal, és velük szemben szankciókat rendelt el.”

169 A jelen ügyben az ukrán hatóságok előzetes határozatának a megléte nem tartozik a 2015/143 határozattal módosított 2014/119 határozat 1. cikkének (1) bekezdésében meghatározott azon kritériumok közé, melyek meghatározzák a szóban forgó korlátozó intézkedések elfogadásának a feltételeit, és az említett hatóságok által megindított bírósági eljárások csupán ezen intézkedések ténybeli alapját képezik. A releváns kritérium ugyanis pusztán „az ukrajnai állami vagyon hűtlen kezeléséért felelősként azonosított személyekre” hivatkozik.

170 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a releváns kritérium szövege inkább azon kritérium szövegéhez áll közel, amely a 2014. február 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet (T-256/11, EU:T:2014:93) alapjául szolgáló ügy tárgyát képezte. Konkrétabban a 2014. február 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet (T-256/11, EU:T:2014:93) 66. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy e kritérium azokat a

személyeket foglalja magában, akik ellen büntetőeljárás van folyamatban „állami pénzeszközök hűtlen kezelése” miatt, és nem vizsgálta azt a kérdést, hogy az érintett ország – az adott esetben Egyiptom – jogrendje az Unió által biztosítotthoz hasonló jogi védelmet biztosít-e.

171 Mindenesetre amint azt a Tanács a tárgyaláson megállapította, tudomásul kell venni, hogy jelentős a különbség a 2014. október 16-i LTTE kontra Tanács ítélet (T-208/11 és T-508/11, EU:T:2014:885) alapjául szolgáló ügy tárgyát képező, a terrorizmus elleni küzdelmet érintő korlátozó intézkedések, valamint az olyan korlátozó intézkedések között, amelyek, amint a jelen ügyben, az egyrészről az Unió, és másrészről a harmadik országok – a jelen esetben Ukrajna – új hatóságai között fennálló együttműködés keretébe illeszkednek.

172 A terrorizmus elleni küzdelem, amelyhez a Tanács hozzájárul a bizonyos személyekre vagy szervezetekre vonatkozó korlátozó intézkedések elfogadásával, nem feltétlenül illeszkedik ugyanis a rendszert váltó, olyan harmadik országok hatóságaival való együttműködés keretébe, amelyeket a Tanács támogatni kíván. Ezzel szemben ez igaz a jelen ügy tárgyát képező intézkedésekre, és igaz volt azon intézkedések esetében is, amelyek a 2015. március 5-i Ezz és társai kontra Tanács ítélettel (C-220/14 P, EU:C:2015:147) fellebbezés nyomán helybenhagyott, 2014. február 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet (T-256/11, EU:T:2014:93) alapjául szolgáló ügy tárgyát képezték.

173 Ha tehát a Tanácsnak az elsősorban politikai jellegű, azon döntése, hogy az általa bizalomra méltónak tekintett új ukrán hatóságokkal együtt kíván működni többek között annak az e hatóságok számára történő lehetővé tétele érdekében, hogy visszaszerezzék az esetlegesen hűtlen kezeléssel érintett pénzeszközöket „a jog érvényesülésének […] [Ukrajnában való] helyreállítása és támogatása érdekében”, alá lenne rendelve azon feltételnek, amely szerint az ukrán államnak – függetlenül attól, hogy ezen ország tagja az Európa Tanácsnak, és megerősítette az EJEE-t – közvetlenül a rendszerváltást követően biztosítania kell az alapvető jogoknak az Unió és a tagállamai által biztosítottal egyenértékű védelmét, ez lényegében sértené azt a széles mérlegelési jogkört, amellyel a Tanács rendelkezik az azon személyek körét korlátozó általános kritériumok meghatározása tekintetében, akik ellen az ezen új hatóságok támogatására irányuló korlátozó intézkedések alkalmazhatók (lásd a fenti 136. pontot).

174 A Tanácsnak e széles mérlegelési jogkör gyakorlása során tehát szabadsággal kell rendelkeznie annak elhatározására vonatkozóan, hogy a rendszerváltást követően az ukrán hatóságok támogatást érdemelnek, mivel Ukrajnában elősegítik a demokratikus életet és a jogállamiság tiszteletben tartását a korábban fennálló helyzethez képest, és hogy a jogállamiság megerősítésének és támogatásának egyik lehetséges eszköze azon személyek vagyonának a befagyasztásában áll, akiket az ukrán állam vagyonának a hűtlen kezeléséért felelősként azonosítottak, ebbe a fogalomba a 2015. januári jogi aktusok nyomán azokat a személyeket is beleértve, akik ellen az ukrán hatóságok nyomozást folytatnak az állami pénzeszközök hűtlen kezelése vagy az abban való részesség, illetve hatáskörrel való visszaélés vagy abban való részesség miatt.

175 Következésképpen az alapvető jogok Ukrajnában fennálló védelme és az Unióban fennálló ezen védelem közötti esetleges eltérésnek csak abban az esetben lenne kihatása az említett intézkedéseknek a felperessel szemben való fenntartásának a jogszerűsége szempontjából, ha a Tanács azon politikai döntése, hogy az új ukrán rezsimet támogatni kívánja, ideértve a szóban forgó korlátozó intézkedésekből következő együttműködést, nyilvánvalóan tévesnek bizonyulna, többek között amiatt, hogy a rendszerváltást követően ezen országban az alapvető jogokat szisztematikus módon megsértik. Márpedig a jelen kereset vizsgálatából következik, hogy a jelen ügyben nem ez a helyzet.

176 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes által előterjesztett információk alapján nem vonható kétségbe a vele szemben az állami pénzeszközök hűtlen kezelésével kapcsolatban felhozott vádak valószínűsége, amint az a fentiekben vizsgálatra került, és azok nem elégségesek annak a bizonyításához

sem, hogy a felperes konkrét helyzetét érintették a vele szemben alkalmazott korlátozó intézkedések fenntartására vonatkozó döntést megalapozó, és ellene lefolytatott eljárás során általa hivatkozott, az ukrán bírósági rendszert érintő hivatkozott problémák.

177 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Tanács megfelelt a rá háruló bizonyítási tehernek, és nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, mikor megállapította, hogy a 2014. október 10-i levél kellő ténybeli alapot szolgáltat, és bizonyítja, hogy a megtámadott jogi aktusok elfogadásának időpontjában a felperes ellen büntetőeljárás volt folyamatban a [*bizalmas*] állami pénzeszközök hűtlen kezelése miatt, valamint amikor a felperes nevét e jegyzéken fenntartotta.

178 E körülmények között az ötödik jogalapot el kell utasítani.

179 Következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani, és nem szükséges megvizsgálni sem a felperes pervezetési intézkedések iránti kérelmét, sem a Tanács másodlagosan előterjesztett kérelmét a 2015/364 határozat joghatásainak a fenntartása iránt.

A költségekről

180 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Tanács kérelmeinek megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék Mykola Yanovych Azarovot kötelezi a költségek viselésére.

Berardis Spielmann Csehi

Kihirdetve Luxembourgban, a 2017. július 7-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei 1

A kereset előterjesztését követő tények 4

Az eljárás és a felek kérelmei 4

A jogkérdésről 5

Az első, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról 5

A második, az alapvető jogok megsértésére alapított jogalapról 7

A negyedik, a védelemhez való jog megsértésére alapított részről 7

Az első, az arányosság elvének megsértésére alapított részről 9

A második, a gazdasági tevékenység gyakorlásához való jog megsértésére alapított részről 11

A harmadik, a korlátozó intézkedések aránytalan jellegére alapított részről 12

A harmadik, a hatáskörrel való visszaélésre alapított jogalapról 13

A negyedik, a megfelelő ügyintézés elvének a megsértésére alapított jogalapról 14

Az ötödik, nyilvánvaló értékelési hibára alapított jogalapról 16

A költségekről 24

i — A jelen szöveg 39., 141., 146., 147. és 148. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.